

ВЪЗПЛАМЕНИ МЕ

ТАХЕРЕ МАФИ

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Ignite Me*
Copyright © 2014 by Tahereh Mafi
All rights reserved

Превод Цветелина Тенекеджиева
Редактор Ваня Петкова
Коректор Ваня Петкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фриъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2023
Втора допечатка

Общ тираж: 4200 бр.
ISBN 978-954-27-1473-6

*На читателите ми.
Заради любовта и подкрепата.
Тази книга е за вас.*

ПЪРВА ГЛАВА

Аз съм пясъчен часовник.

Седемнайсетте ми години са рухнали и са ме затрупали вътре в мен. Чувствам краката си пълни с пясък и залепени един за друг, съзнанието ми прелива от зрънца колебливост, от невзетти, нетърпеливи решения, докато времето изтича от тялото ми. Малката стрелка на часовник ме потупва по рамото, едно и две, три и четири, шепне ми здравей, стани, изправи се, време е

да се събудиш

да се събудиш

– Събуди се – прошепва той.

Рязка глътка въздух и съм будна, но не ставам, изненадана съм, но не и уплашена, вирам се в така съкрушително зелените очи, които сякаш знаят твърде много, твърде добре. Ейрън Уорнър Андерсън е надвесен над мен, оглежда ме с тревожни очи, ръката му е спряла във въздуха, сякаш тъкмо се е канел да ме докосне.

Отдръпва се.

Вперва облещен поглед в мен, а гърдите му се надигат и спадат.

– Добро утро – допускам аз. Не знам дали мога да вярвам на гласа си, на часа и този ден, на думите, отронващи се от устните ми, и на тялото, в което живея.

Забелязвам, че е облечен в бяла риза, наполовина натъпкана в изненадващо неизмачканите му черни панталони. Ръкавите ѝ са навити над лактите му.

Усмивката като че ли му причинява болка.

Надигам се до седнало положение и Уорнър се отдръпва, за да ми направи място. Затварям очи, за да потуша внезапната за-

маяност, и си налагам да остана неподвижна, докато чувството отшуми.

Уморена съм и изнемощяла от глад, но като изключим няколкото болезнени места по тялото ми, май съм добре. Жива съм. Дишам и мигам... и се чувствам като човек... и знам причината за това.

Поглеждам го в очите.

– Ти ми спаси живота.

Простреляха ме в гърдите.

Бащата на Уорнър пушна един куршум в тялото ми и още усещам отзвук от изстрела. Ако се съсредоточа, мога да изживея наново момента, в който се случи; болката: толкова силна, толкова нетърпима; никога няма да успея да я забравя.

Вдишвам уплашено.

Най-накрая усещам познатата чуждост на тази стая и мигновено ме обзема паника, крещяща, че се будя не там, където съм заспала. Сърцето ми препуска и се отдръпвам от Уорнър, блъсвам главата си в рамката на леглото, вкопчила пръсти в чаршафите, мъчейки се да не поглеждам към твърде познатия ми полилей...

– Спокойно... – казва ми Уорнър. – Всичко е наред...

– Защо съм тук? – Паника, паника, ужас замъглява съзнанието ми. – Защо си ме върнал тук...?

– Джулиет, моля те, не ти мисля лошото...

– Тогава защо си ме довел тук? – Гласът ми започва да пресеква и се боря да го укротя. – Защо си ме върнал в тази *клин*ци...

– Трябваше да те скрия някъде. – Той въздъхва, вдига поглед към стената.

– Какво? Но защо?

– Никой не знае, че си жива. – Обръща се към мен. – Трябваше да се върна в базата. Да се преструвам, че всичко е постарому, а не ми оставаше много време.

Прогонвам страха си и заключвам вратата след него.

Оглеждам лицето му, анализирайки търпеливия, откровен тон на гласа му. Спомням си как снощи – трябва да е било сно-

щи – лежеше до мен в тъмното, спомням си лицето му. Спомням си колко нежен беше, грижовен и мил... той спаси живота ми. Сигурно ме е донесъл до леглото. Настанил ме е до себе си. Той трябва да е бил.

Но когато поглеждам надолу към тялото си, откривам, че съм облечена в чисти дрехи, няма кръв, няма рани – нищо подобно, и се питам кой ли ме е изкъпал, кой ли ме е преоблякъл, и се опасявам, че това също е било дело на Уорнър.

– Ти ли... – Замислям се, докосвайки ръба на ризата, в която съм облечена. – Ти ли... ами... дрехите ми...

Той се усмихва. Взира се в мен, докато бузите ми не пламват и не решавам, че го мразя съвсем мъничко, после поклаща глава. Свежда поглед към дланите си.

– Не – отговаря накрая. – Момичетата се погрижиха. Аз само те пренесох до леглото.

– Момичетата – прошепвам замаяно аз.

Момичетата.

Соня и Сара. Близначките лечителки, и те бяха тук, помогнали са на Уорнър. Помогнали са му да ме спаси, защото той е единственият човек, който може да ме докосва, единственият човек на света, способен безопасно да преведе лечебната им сила към тялото ми.

Мислите ми горят.

Къде са момичетата какво се е случило с момичетата и къде е Андерсън и какво става с войната и о боже къде са Адам и Кенджи и Касъл и трябва да ставам трябва да ставам трябва да ставам от леглото и да тръгвам

но

Само помръдвам и Уорнър ме хваща. Чувствам се замаяна, нестабилна, все още имам усещането, че краката ми са закотвени към леглото, и изведнъж ми става трудно да дишам, пред очите ми започват да танцуват светли точки, прималява ми. Трябва да стана. Трябва да стана.

Не мога.

– Уорнър. – Очите ми намират трескаво лицето му. – Какво се случва? Как върви битката...?

– Моля те – казва той, хващайки раменете ми. – Не бързай така, първо трябва да хапнеш нещо...

– *Каж ми...*

– Не искаш ли да хапнеш първо? Или да си вземеш душ?

– Не – чувам се да отговарям. – Искам да науча на мига.

Една секунда. Две и три.

Уорнър вдишва дълбоко. Още милион секунди. Дясната му ръка е върху лявата, върти нефритения пръстен на малкото си пръстче отново и отново, и отново, и отново.

– Всичко приключи – казва той накрая.

– Какво?

Произнасям думата, но от устните ми не излиза звук. Вцепенена съм. Мигам сляпо с очи.

– Всичко приключи – повтаря той.

– Не.

Издишвам думата, издишвам чувството си за нереалност.

Той кимва. Не е съгласен с мен.

– Не.

– Джулиет.

– Не – казвам аз. – Не. Не. Не ставай глупав. – Казвам му. – Говориш врели-некипели. – Казвам му. – *Не ме лъжи, дяволите да те вземат...* – Но гласът ми вече е писклив и насечен, и треперещ... и... – Не – прошепвам, – не, не, не...

Този път успявам да стана. Очите ми бързо се пълнят със сълзи и мигат, мигат, но светът е просто петно пред тях и искам да се смея, защото си мисля колко ужасно, колко красиво е, че очите ни замъгляват истината, когато нямаме сили да я понесем.

Подът е твърд.

Знам го със сигурност, защото лицето ми внезапно се озовава притиснато в него, а Уорнър се опитва да ме хване, но ми се струва, че крещя и удрям ръцете му, защото вече знам отговора. Сигурно вече знам отговора, защото погнусата кипи във вътрешностите ми, смущава ги, но въпреки това задавам въпроса си. Лежа на земята, но някак продължавам да се препъвам и дупките в съзнанието ми се разтварят още повече, и се вирам в една точка от килима на няколко метра от мен, и не съм сигур-

на дали изобщо съм жива, но трябва да чуя отговора му.

– Защо? – питам.

Някаква дума, глупава и елементарна.

– Защо всичко е приключило? – питам го. Вече не дишам, дори не говоря, просто изпускам букви през устните си.

Уорнър не ме поглежда.

Гледа в стената и в пода, в чаршафите и в изпъкналите кокалчета на свитите си в юмруци ръце, но не и в мен, не и в мен... и следващите му думи са толкова, толкова тихи.

– Защото са мъртви, скъпа. Всички са мъртви.

ВТОРА ГЛАВА

Тялото ми блокира.

Костите ми, кръвта ми, мозъкът ми замръзват намясто, обзема ги внезапна, неконтролируема парализа, завладяваща така бързо тялото ми, че не успявам да си поема въздух. Хриптя, гълтайки дълбоки, напрегнати глътки кислород, а стените не спират да се въртят пред очите ми.

Уорнър ме придърпва в обятията си.

– Пусни ме – изпищявам, но само мислено, защото устните ми не функционират и сърцето ми е издъхнало, и съзнанието ми е отишло по дяволите, и очите ми... очите ми май кървят. Уорнър шепне успокоителни думи, които не чувам, и ръцете му обгръщат цялото ми тяло, мъчейки се да ми върнат самообладанието чрез физическа сила, но напразно.

Не чувствам нищо.

Уорнър ме клати напред-назад в прегръдките си, шепнейки утешително, а аз осъзнавам, че от гърлото ми се изтръгва горчив, оглушителен звук, жестока агония раздира тялото ми. Искам да проговоря, да възразя, да обвиня Уорнър, да го укоря, да го нарека лъжец, но не мога да пророня и дума, не мога да произнеса нищо друго, освен звуци, толкова окаяни, че ме карат да се срамувам от себе си. Изтръгвам се от хватката му, задъхана и превита надве, стиснала корема си.

– Адам. – Задавам се с името му.

– Джулиет, моля те...

– Кенджи. – Лицето ми е почти заровено в килима.

– Моля те, скъпа, нека ти помогна...

– Ами Джеймс? – чувам се да питам. – Той остана в базата на Пункт Омега... не искаха да го вземат...

– Всичко е унищожено – проронва бавно и тихо Уорнър. – Всичко. Изтезаваха някои от членовете на Пункт Омега, за да им издадат точното местонахождение на базата ви. После я бомбардираха.

– О, боже! – Покривам устата си с длан и впервам немигващ поглед в тавана.

– Толкова много съжалявам – казва той. – Нямах представа колко съжалявам.

– Лъжец – процеждам отровно аз. Кипя от ярост и злоба, но не ме е грижа. – Не съжаляваш изобщо.

Поглеждам към Уорнър точно навреме, за да видя как болката просветва и угасва в очите му. Той прочиства гърлото си.

– Наистина съжалявам – повтаря той тихо, но без колебание. Взима сакото си от близката закачалка, облича го, без да каже и дума.

– Къде отиваш? – питам го, станала гузна за момент.

– Нужно ти е време да го преглътнеш и очевидно компанията ми не ти помага. Ще свърша няколко задачи, докато се почувстваш готова да поговорим.

– Моля те, кажи ми, че грешиш. – Гласът ми рухва. Дъхът ми пресеква. – Кажи ми, че има вероятност да грешиш...

Уорнър впира очи в мен за един привидно безкраен момент.

– Ако имаше дори минимална възможност да ти спестя тази болка – казва накрая, – щях да го сторя. Трябва да знаеш, че не бих го казал, ако не беше самата истина.

И именно това – прямотата му – успява да ме срине.

Защото истината е толкова непоносима, че ми се иска да ме беше пощадил с лъжа.

Не си спомням кога си е тръгнал Уорнър.

Не си спомням как си е тръгнал, нито какво ми е казал. Знам единствено, че лежа свита на пода достатъчно дълго. Достатъчно дълго сълзите ми да се превърнат в сол, достатъчно дълго гърлото ми да пресъхне, устните ми да се напукат и главата ми да затупти по-силно от сърцето ми.

Поизправам се бавно и усещам как мозъкът ми се усуква болезнено някъде в черепа ми. Успявам да се кача на леглото и да

седна там все още скована, но по-малко отпреди, и притискам колене към гърдите си.

Живот без Адам.

Живот без Кенджи, без Джеймс и Касъл, и Соня, и Сара, и Брендън, и Уинстън... и всички от Пункт Омега. Всичките ми приятели – унищожени с натискането на едно копче.

Живот без Адам.

Стисвам здраво коленете си, моля се болката да отшуми.

Но тя остава.

Адам го няма вече.

Първата ми любов. Първият ми приятел. Единственият ми приятел във време, когато нямах нищо, а сега вече го няма и не знам как ме кара да се чувствам това. Странно като че ли. Не на себе си. Усещам се празна и съкрушена, и предадена, и гузна, и бясна, и отчайващо, отчайващо тъжна.

Започнахме да се отчуждаваме още когато попаднахме в базата на Пункт Омега, но вината беше изцяло моя. Адам искаше повече от мен, а аз исках той да има дълъг живот. Исках да го защитя от болката, която щях да му причиня. Опитах да го забравя, да продължа напред без него, да се подготвя за бъдеще, в което той няма да присъства.

Мислех, че ако стоя настрана от него, ще спася живота му.

Глураво момиче.

Сълзите са нови и се ронят все по-бързо, търкалят се тихо по бузите ми и се стичат в отворената ми, задъхана уста. Раменете ми не спират да се тресат и ръцете ми постоянно се свиват в юмруци, и тялото ми се свива от болезнени спазми, и коленете ми се блъскат, и стари навици изпъзвяват от кожата ми, и започвам да броя пукнатини и цветове, и звуци, и трепети... да се клатя напред-назад напред-назад напред-назад... и трябва да го забравя трябва да го забравя трябва трябва

Затварям очи

и дишам.

Хрипливи, тежки, дрезгави глътки въздух.

Вдишване.

Издишване.

Броя всичко.

И друг път съм се чувствала така, казвам си. Била съм и по-самотна, по-безнадеждна, по-отчаяна. И друг път съм се чувствала така, а съм оцеляла. Мога да го преживея.

Но никога досега не съм била така жестоко ограбена. Любов и надежди, приятелство и бъдеще: всичко изчезна. Ще трябва да започна отначало; отново да се изправя сама пред света. Ще трябва да направя един съдбовен избор: да се предам или да продължа напред.

Затова ставам на крака.

Главата ми се върти, мислите ми се блъскат една в друга, но аз преглъщам сълзите. Стисвам юмруци, сподавам писъците си, скътвам приятелите си дълбоко в сърцето си и

отмъщението

мисля си

никога не ми се е струвало толкова неустоймо.